

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobců: a) H. Š.
b) V. Č.
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou, sídlem
Modřínová 2436/2, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88,
Karlovy Vary

za účasti
osob zúčastněných na řízení: 1) **Společenství vlastníků pro dům Hlavní 235 Mariánské Lázně**, sídlem Hlavní 235/104, Mariánské Lázně
2) M. Č.
3) J. Č.
4) M. Š.
5) H. Š.
6) M. D.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, č.j. KK/2783/LP/23-3,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci a) a b) (dále společně jen „žalobci“) se žalobou ze dne 18. 4. 2024 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, č.j. KK/2783/LP/23-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta mj. jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*stavební úřad*“) ze dne 5. 6. 2023, č.j. STAV/23/2122/JF (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutí byl pro stavebníka Společenství vlastníků pro dům Hlavní 235 Mariánské Lázně, tj. pro osobu zúčastněnou na řízení ad 1), schválen stavební záměr „*Přístavba hydraulického osobního výtahu včetně prosklené výtahové šachty k dvorní fasádě bytového domu Mariánské Lázně, Hlavní třída č.p. 235*“ na pozemku st. p. X. v katastrálním území M. L. Žalobci požadovali též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobci uvedli, že byli účastníky řízení o povolení stavby „*Přístavba hydraulického osobního výtahu včetně prosklené výtahové šachty k dvorní fasádě bytového domu Mariánské Lázně, Hlavní třída č.p. 235*“ (dále jen „*stavba*“). Žalobci jsou vlastníky bytových jednotek v domě přímo sousedícím s objektem bytového domu, k němuž má být výtah přistaven. Z titulu tohoto vlastnictví jsou pak spoluvlastníky společných prostor domu a také pozemku, který se nachází pod domem a jako nádvoří mimo něj - pozemek č. parc. XA., k. ú. M. L. Z důvodů, které uplatňovali v řízení o schválení stavebního záměru, se domnívají, že stavbou jsou přímo dotčena jejich práva vlastníků bytů a spoluvlastníků společných částí domu a pozemku, na němž je postaven bytový dům čp. XB. a rozhodnutím, jímž byl záměr schválen, a napadeným rozhodnutím, jímž byl potvrzen, jsou přímo zkráceni ve svých právech vlastníka a spoluvlastníka. Navíc postupy ve správním řízení, na jejichž nesprávnost, resp. nezákonnost také poukazovali, rovněž vedly ke zkrácení v jejich procesních právech. Stavební úřad a žalovaný ve věci rozhodoval již několikrát:

25. 11. 2020 + rozhodnutí o odvolání 16. 7. 2021

29. 4. 2022 + rozhodnutí o odvolání 30. 8. 2022

5. 6. 2023 + rozhodnutí o odvolání 11. 3. 2024 (napadené touto žalobou)

3. Dle žalobců je od počátku zřejmé, že postupy stavebního úřady byly nesprávné a nezákonné, podklady, které byly stavebníkem předloženy, nedostatečné. Přesto je evidentní snaha správních orgánů umožnit stavbu přes všechny námitky, které žalobci a další vlastníci bytů v sousedním domě vznášeli. Pro posouzení námitek vlastníků bytů v sousedním domě je třeba v první řadě vzít do úvahy stísněnost podmínek, ve kterých má k výstavbě dojít. Oba bytové domy se nacházejí v oblasti, kde zásadní roli hraje orgán ochrany památek, který nepřipouští změny, které jsou viditelné z veřejného prostranství,

z ulice H. t. Dvorky, ostatní nebo zpevněné plochy, nádvoří a zákoutí, doplňkové stavby, vše obecně označované jako vnitroblok, o který se v daném případě jedná, již orgán ochrany památek (Městský úřad Mariánské Lázně, stav. úřad, památková péče) nepovažuje za chráněné a umožňuje zde v tomto konkrétním případě postavit přístavbu, která zde působí jako vřed na tváři památkově chráněné oblasti. To je jen jedna z věcí, na které bylo upozorňováno v řízení, ale protože žalobci zde jsou od toho, aby bránili vlastní zájmy - nikoliv veřejné, za kterými stojí příslušné orgány - bylo toto upozornění jen jedním z mnoha.

4. Zásadním důvodem, proč žalobci brojí proti stavbě výtahu, je tzv. přestavek - tedy přesah stavby na sousední pozemek. Žalovaný již v předešlém rozhodnutí (30. 8. 2022) vyslovil názor, v němž označil část stavby, která bude odstraněna předtím, než dojde ke stavbě výtahu, za přestavek a výslovně prohlásil, že část pozemku ve spoluvlastnictví vlastníků bytů domu čp. XB., na který zasahuje dnes část stavby, je vlastnictvím spoluvlastníků stavby na parcele č. st. X. (tedy sousedního domu). Z tohoto závěru dovodil, že žalobci a další vlastníci bytů domu čp. XB. jsou účastníky řízení podle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění, ačkoliv podle žalobců měli být účastníky podle písmene d) uvedeného ustanovení, neboť nejsou jen vlastníky sousední nemovitosti, ale jsou vlastníky/spoluvlastníky nemovitosti, na které se nachází stavba, která bude odstraněna za účelem výstavby nové stavby. Zde je třeba poukázat na to, že není vedeno samostatné řízení či posuzování mimo správní řízení o odstranění stávající stavby. Toto odstranění je součástí výstavby, která je předmětem řízení o schválení stavebního záměru, a to řízení společného, které zahrnuje jak umístění, tak povolení stavby. Jelikož tento záměr zahrnuje i odstranění stavby z pozemku mj. žalobců, pak spoluvlastníci pozemku pod částí stavby považují za povinnost stavebníka obstarat si jejich souhlas s provedením odstranění - např. i z toho důvodu, že považovali stávající zeď, která zasahuje na jejich pozemek, za označení hranic vlastnictví a podobnou zeď jako oplocení by chtěli zachovat. Jelikož stavebník je jako spoluvlastníky pozemku neoslovil, nebyla tato otázka ani projednána mezi spoluvlastníky pozemku. Další otázkou spojenou s přestavkem, jak byl vyhodnocen žalovaným, je názor na str. 11 napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že pokud žalobci a další spoluvlastníci pozemku pod částí odstraňované stavby nesouhlasili s jeho názorem, mohli se obrátit na soud. Žalobci neměli důvod obracet se na soud, jelikož na názor správního orgánu nemusí brát ohled, když jediné soud může rozhodnout o vlastnictví pozemku, resp. o odejmutí vlastnictví. Pokud správní orgány považovaly za nutné posuzovat, zda se jedná o přestavek, pak měly na tuto nutnost upozornit účastníky, aby si své vlastnické poměry upravili u příslušného soudu odpovídající občanskoprávní žalobou na určení hranic pozemku. Žalobci a další spoluvlastníci pozemku „č. parc. X.“ považují za své vlastnictví i tu část pozemku, která se nachází pod částí stavby na pozemku č. parc. X. Tato stavba bude odstraněna, aby na jejím místě, avšak údajně již bez použití sousedního pozemku, byl postaven výtah. Jak již bylo uvedeno, odstranění stavby je součástí stavebního záměru, který byl schválen, ale pozemek č. parc. XA. není uveden ve výroku rozhodnutí jako pozemek, na kterém je stavební záměr schválen. Proto je evidentní rozpor mezi obsahem stavby vč. odstranění a určením pozemků, které jsou záměrem dotčeny. Jak již bylo výše uvedeno, pozemek č. parc. XA. je za předpokladu odstranění stavby, která se na něm částečně nachází, pozemkem přímo dotčeným a jeho spoluvlastníci pak jsou přímo účastníky, jejichž vlastnictví bude přímo dotčeno - nikoliv zprostředkovaně jako sousedé,

vlastníci sousední nemovitosti. Jejich pozemek se stane přímo dějištěm stavby, nebo její části (odstranění).

5. Další oblastí, kde žalobci nemohou souhlasit se závěry správních orgánů - a zde zejména s žalovaným, je malá a nedostatečná vzdálenost stavby od oken obytných místností. Pro pochopení této námítky žalobci přikládají situaci z katastrální mapy, v níž je vyznačena červeně hranice mezi pozemky, kde bude postaven výtah a umístění oken z bytového domu čp. XB. Podrobněji je situace zřejmá z projektu, který je součástí spisu stavebního úřadu, a proto jako první důkaz navrhují projekt stavby zejm. umístění v situaci s vazbami na okolí. Žalobci budou namísto výhledu do prázdného prostoru mít doslova před okny svých místností jezdící výtah. Tato námitka, ať byla nazvána jakkoliv, byla uplatňována od počátku řízení a jejím smyslem je ochránit vlastnictví bytových jednotek před znehodnocením a také ubránit možnost je plnohodnotně užívat. Když žalobci byty v tomto objektu kupovali, byli si vědomi stísněných podmínek zástavby, byli srozuměni s tím, že okna obytných místností směřující do vnitrobloku v blízkosti hranice pozemků se sousedním bytovým domem jsou cloněna sousedním domem, ale nestála zde žádná stavba (na hranici) mimo přízemní objekt kotelny, který však ve vyšších patrech již neměl žádný vliv na stínění či pocit výhledu. Byli se vědomi i toho, že objekt je starší a bez výtahu, a byli srozuměni s tím, že takové zařízení lze těžko v stísněných podmínkách vybudovat. Očekávali, že obdobně k situaci na místě přistoupí i vlastníci bytů v sousedních objektech a nedojde k zastavování dvorů, nádvoří a volných ploch či přibližování zástavby k sousedním domům. Proto od počátku nesouhlasí s tím, aby byl výtah v tomto místě umístěn a vybudován, jelikož bude v případě jeho výstavby jezdit cca 1620 mm od oken obytných místností. Bude narušena kvalita prostředí a pohoda bydlení, ale výstavba a provoz výtahu v takové blízkosti ji ještě zhorší, nemluvě o subjektivních pocitech stísněnosti a zaslepení výhledu. *„Konečná odpověď stavebního úřadu, která byla schválena i žalovaným správním orgánem jako orgánem odvolacím, na tuto námitku spočívající v úvaze, zda vůbec místnosti, které žalobci a další vlastníci bytů, užívají jako obytné, splňují požadavky na obytné místnosti.“* Žalobci považují za zcela nepřijatelné, aby podle dnešních právních a technických předpisů a norem byly posuzovány místnosti a objekty, které byly postaveny před více než sto lety (objekt pochází z konce 19. stol.). Taková zpětná účinnost norem (i technických) musí být jednoznačně vyloučena. Takovým způsobem by byly z obytných místností, které dnešním požadavkům nevyhovují, vytvořeny nebytové prostory (sklady a technické místnosti), takže by byty o několika obytných místnostech byly přetvořeny v minibyty s obrovskými úložnými prostory, které by nebylo možno využívat k bydlení. Tím by samozřejmě byty ztratily i svou hodnotu skutečnou, finanční. Tato úvaha stavebního úřadu pokrčuje vztahy a zasahuje do práv vlastníků bytů, když jim takto „od stolu“ sděluje, že ani nejsou vlastníkem bytu, v němž lze bydlet, nýbrž jejich vlastnictví zahrnuje nespécifikované neobytné místnosti. Navíc ještě přidává rozbor procesních povinností žalobců v tom směru, že svá tvrzení ohledně obytnosti místností neprokázali. Žalobci se však domnívají, že v tomto směru bylo povinností stavebního úřadu, aby využil své evidence a opatřil jednoznačné a jím schválené projekční doklady o charakteru jednotlivých místností - nejen dotčených přímo stavbou a provozem výtahu, ale jakýchkoliv jiných. Nejen dnešní stavební zákon, ale veškeré předchozí zákony týkající se stavební činnosti ukládaly vždy stavebním úřadům uchovávat dokumentaci všech staveb, které povolovaly na svém území, v němž vykonávaly pravomoc stavebního úřadu. Mnohdy lze v těchto spisech nalézt podklady, které již neexistují jinde, byly zničeny či ztraceny, navíc se jedná o listiny, které jsou hodnověrné a zpravidla i opatřené doložkou originálu. Jestliže tedy správní orgán vyčítá účastníkům, že nedoložili svá tvrzení, pak

žalobci vyčítají správnímu orgánu, že v souladu s § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) neobstaral podklady, k nimž má přístup a které bez dalšího osvědčují právní stav obytných místností. Jak byla místnost určena stavebním povolením či kolaudací, takový je její charakter stále, ať již vyhovuje pozdějším předpisům či ne. Rovněž se pomíjí otázka posouzení charakteru místnosti/stavby dle toho, k čemu je po léta bez závad užívána. Nikoliv tedy námitka žalobců, ale názor správních orgánů je nepřezkoumatelný, jelikož vychází pouze z jejich osobních předpokladů bez toho, aby tyto podložily důkazy z vlastní evidence. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, že účastníci řízení nebyli poučeni, aby tato svá konkrétní tvrzení prokázali, a jelikož se domnívali, že stavební úřad a žalovaný budou své závěry prezentovat za pomoci svého archívu, ani nenavrhovali důkazy v této otázce. Pokud by stavební úřad výslovně vyzval k předložení důkazu, pak by je samozřejmě předložili, anebo označili důkazy ve stavebním archívu stavebního úřadu.

6. Žalobci dále uvedli, že s otázkou charakteru místností, které mají okna směrem do vnitrobloku, je spojené i posouzení dopadů stavby na užívání místností. Žalobci i další vlastníci bytu v domě čp. XB. namítali zhoršení podmínek v místnostech, které považují za obytné, výstavbou výtahu. Již po dobu výstavby budou trpět odstraňováním a stavební činností v těsné blízkosti oken, po výstavbě pak provozem výtahu a existencí stavby, které oproti stávajícímu přízemnímu objektu bude zasahovat přes všechna podlaží sousední budovy, jen ve vyšších patrech prosklená. Žalobci poukazují zejména na stísněnost prostředí po výstavbě, resp. pocit stísněnosti v omezeném prostoru před oknem, i na zatmavení prostoru. Podle posouzení v nižších patrech může dojít ke zhoršení stavu světelných podmínek. V odvolání byla uplatněna v souvislosti s hlukovou zátěží z provozu výtahu námitka možných vibrací. Na to žalovaný citoval prohlášení projektanta, že k vibracím nedojde, více se odmítl touto námitkou zabývat, protože nebyla uplatněna v řízení před stavebním úřadem. K tomu se uvádí dvě výtky ze strany žalobců:

- ochrana před hlukem a vibracemi prováděním a užíváním staveb je oblastí, která spadá do kategorie práv, povinností a zájmů, jež zkoumá stavební úřad z úřední povinnosti dle § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona s odkazem na zákon č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a provádění nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.

- žalobcům bylo vytýkáno, že neprokázali svá tvrzení o obytném charakteru místností, v případě hluku a vibrací postačuje prohlášení projektanta, aniž by třeba jen byl naznačen výpočet či posouzení stavby dle uvedených předpisů. Zkrátka, jestliže projektant uvádí, že k dopadu na okolí nedojde, tím je tato skutečnost prokázána.

7. Žalobci dále uvedli, že závěrem svého odvolání poukázali na to, že „stavební úřad nerespektoval § 2 správního řádu, zejm. se neřídil právními předpisy, překročil svou pravomoc a rozhodoval určení vlastnictví (zde z důvodu právního názoru odvolacího orgánu), a nešetřil práva účastníků řízení, jak mu ukládá § 7 spr. řádu. Rozhodnutí nespecifikuje jednoznačně obsah stavby (nástavba x přístavba) ani rozsah přímo dotčených pozemků (stavba x odstranění, č.parc. X. x XA.). Rozhodnutí v rozporu s § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nerespektuje umístění oken obytných místností odvolatelů. Odvolatelé jsou toho názoru, že jejich subjektivní nároky na kvalitu prostředí nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality, a proto jejich subjektivní hlediska měla být zohledněna v rozhodnutí stavebního úřadu.“. Podle názoru žalobců žalovaný tyto výtky nenapravit, prvoinstanční rozhodnutí podpořil, aniž by

zohlednil nejen to, že již stávající poměry jsou pro bydlení náročné, avšak uskutečnění a provoz stavebního záměru tyto ještě zhorší. Žalobci považují tento zásah veřejné správy do svých práv za nelegitimní a v rozporu s ústavními principy dobré správy, která by neměla škodit, a v rozporu s právy vlastníka. Vlastníci bytů si za nemalé finanční náklady pořídili bydlení a jak bylo výše uvedeno, byli srozuměni s podmínkami v území, jaké byly v době, kdy byty kupovali. Na zhoršení prostředí nebyli připraveni a nemohou souhlasit s tím, aby na jejich úkor a za cenu snížení hodnoty jejich vlastnictví došlo k výstavbě výtahu, s nímž nebylo nikdy dříve počítáno. Výhoda jednoho spočívající ve výstavbě výtahu nemůže způsobit nejen nevýhodu druhého, ale už vůbec škodu druhému (při provozu bezprostředně před oknem). Orgán veřejné správy by měl vážit při svém rozhodování i proporcionalitu práv. Žalobci již dříve upozorňovali i na nesprávný postup správních orgánů, když jednotlivé úkony byly činěny s nedůvodnou prodlevou, nebylo v řízení řádně postupováno. Pokud správní orgán urychloval řízení, pak pouze v případě, kdy umožnil vyjádření účastníkům řízení, a to ve lhůtách dnů, ačkoliv řízení trvalo celkem od 7. 4. 2020. Poslední řízení před žalovaným pak od 8. 8. 2023 do 11. 3. 2024! Účastníci nebyli informováni o důvodech této prodlevy a nečinnosti ani o krocích, které případně prováděl v mezidobí žalovaný.

8. Žalobci dále konstatovali, že považují za podstatné doplnit i jiné skutečnosti k podané žalobě: Ve správním řízení vystupovali všichni spoluvlastníci domu čp. XB. a brojili proti stavbě výtahu. Skutečnost, že žalobu podávají pouze dva z vlastníků bytů, je výsledkem společného jednání vlastníků, když jednak nebylo možno urychleně obstarat zmocnění a vyhotovení plných mocí všemi vlastníky, jednak se obávali, že soud uplatní zpoplatnění žalobců nikoliv jako společenství, ale jednoho každého žalobce zvlášť, což považují za nesprávné, ale z opatrnosti a hospodárnosti se ostatní vlastníci připojí případně coby osoby zúčastněné na řízení. Jejich názor na stavbu zůstává stejný. V této souvislosti je třeba poukázat i na to, že základní námitka dotčenosti pozemku ve spoluvlastnictví žalobců a dalších vlastníků bytů v domě čp. XB. se nedotýká jejich práv k bytům, ale jejich práv spoluvlastníků k pozemku.
9. Závěrem žalobci shrnuli, že rozhodnutí je dle jejich názoru nezákonné z důvodu překročení pravomoci v otázce, jejíž rozhodnutí náleží jedině soudu (§ 2 odst. 2 správního řádu), z důvodu vadného určení rozsahu stavby a pozemků přímo dotčených stavbou ve výroku rozhodnutí (v rozporu s § 13a, 18o vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, § 68 odst. 1 správního řádu), nesouladu s požadavky zvláštních právních předpisů [§ 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. Procesní práva žalobců byla porušena pro rozpor s § 4 odst. 2 správního řádu (účastníci nebyli poučeni), § 6 odst. 2 správního řádu (úřad si opatří podklady z úřední evidence). Při hodnocení věci správní úřad porušil mj. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když bez ohledu na práva žalobců schválil stavbu, o níž nebyl prokázán veřejný zájem na její výstavbě, naopak zasáhl do práv nabytých v dobré víře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož za odůvodněním nestojí prokazatelné důkazy, ale domněnky (např. o charakteru obytných místností).

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci v žalobě opakují námitky uplatněné v odvolacím řízení a v řízení před stavebním úřadem, pročez

žalovaný odkazuje na své názory vyslovené v napadeném rozhodnutí s tím, že na nich i nadále trvá.

IV.

11. Osoby zúčastněné na řízení se k věci písemně nevyjádřily, toliko pan M. D. v rámci svého oznámení, že bude ve věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, tedy ještě před tím, než mu byla soudem zaslána žaloba a vyjádření žalovaného, uvedl, že výstavba výtahu mu vadí, protože k němu má okna z ložnice a obává se, že jej bude provoz výtahu rušit.

V.

Vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení při jednání

12. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Stavebník navrhl zamítnutí žaloby.

VI.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

14. Soud neshledal důvodnými námitky žalobců ohledně „tzv. přestavku - přesahu stavby na sousední pozemek“.
15. Po skutkové stránce k předmětnému problému prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na straně 19 uvedl: „V rámci řízení bylo ze strany jiného účastníka řízení (H. Š.) doloženo geodetické zaměření skutečného stavu, ze kterého vyplývá, že stávající jednopodlažní přístavba zasahuje 24 cm na sousední pozemek. V rámci projektové dokumentace (v detailu výkres D.1.1.7) je tato skutečnost zohledněna – tedy že stávající jednopodlažní přístavba zasahuje na sousední pozemek a hranice pozemku vede uprostřed zdi jednopodlažní přístavby. Nicméně v rámci stavebních úprav dojde k ubourání části stávající jednopodlažní přístavby a výtah bude umístěn pouze na pozemku stavebníka. Jak již bylo uvedeno výše, v posuzovaném případě z projektové dokumentace vyplývá, že stavba výtahu bude umístěna ve vzdálenosti 125 mm od hranice pozemku, kdy tato vzdálenost je počítána k soklu výtahu tl. 100mm, jež bude vytažen do výšky 100 mm nad upravený terén. Šachta výtahu bude umístěna o 100 mm dále (o tloušťku soklu), tedy ve vzdálenosti 225 mm od hranice pozemku. Z uvedeného tedy vyplývá, že přístavba výtahu bude umístěna pouze a výlučně na pozemku stavebníka a nebude zasahovat do sousedního pozemku. Stavební úřad proto námitce ohledně doložení geodetického zaměření nemohl vyhovět.“
16. Přestavek občanský zákoník definuje v § 1087 odst. 1, jako zásah trvalé stavby zřízené na vlastním pozemku jen malou částí na malou část cizího pozemku. Tomu předmětný přesah v délce 24 cm jistě odpovídá, neboť těchto 24 cm je malou částí jak stavby stavebníka, tak malou částí pozemku, který je ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob.
17. Podle původního občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. byla situace neoprávněné stavby upravena v jeho ustanovení § 135c.

18. Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 29. 4. 2010, sp.zn. 22 Cdo 3953/2008, uvedl: *„Východiska pro úvahu o řešení neoprávněné stavby formuloval Nejvyšší soud v obecné rovině v rozsudku ze dne 21. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1627/99, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 2001, sešit 6, pod pořadovým č. 42 tak, že při řešení situace, která nastala v důsledku zřízení neoprávněné stavby, je třeba brát do úvahy především ochranu práv vlastníka pozemku, do jehož práv bylo neoprávněně zasazeno, což vyplývá mimo jiné i z konstrukce § 135c obč. zák. a zejména pořadí, v jakém zákon uvádí jednotlivé způsoby vypořádání neoprávněné stavby s tím, že vznikne-li v důsledku neoprávněného zásahu do práva újma, měl by ji nést především ten, kdo do práva neoprávněně zasáhl, nepodává-li se ze zákona opak. Podle ustálené judikatury při rozhodování o odstranění neoprávněné stavby soud přihlíží zejména k povaze a rozsahu hospodářské ztráty, která by odstraněním stavby vznikla, k tomu, zda vlastník stavby a jeho rodina ve stavbě bydlí či nikoliv, jaký je rozsah zastavěného pozemku, jakož i k tomu, zda vlastník stavby věděl, že staví na cizím pozemku. Soud musí porovnat hospodářskou a jinou ztrátu, která by odstraněním stavby vznikla, se zájmem na dalším využití stavby. Je třeba přihlídnout i k důvodům, pro které vlastník pozemku řádně nezakročil proti neoprávněné stavbě v době její realizace, a pokud vlastník pozemku o neoprávněné stavbě věděl, též k době, která od zřízení uplynula (k tomu srovnaj rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. dubna 2002, sp. zn. 22 Cdo 432/2002, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 2003, sešit 3, pod pořadovým č. 23; dále jen "R 23/2003")."*
19. Podle § 1085 občanského zákoníku může soud na návrh vlastníka pozemku rozhodnout, že ten, kdo zřídil stavbu na cizím pozemku, ač na to nemá právo, musí vlastním nákladem stavbu odstranit a uvést pozemek do předešlého stavu. Soud přitom přihlédne, zda k zřízení stavby došlo v dobré víře.
20. Stavba má obecně stát na pozemku stavebníka, přičemž pokud by stavebník tuto povinnost například v rozporu se stavebním povolením nerespektoval, lze si představit i postup podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
21. Je tedy nutné konstatovat, že přesah cizí stavby na cizí pozemek je problematickým jevem, ke kterému by docházet nemělo a pokud k němu došlo, měl by být odstraněn. Své řešení nabízel jak původní občanský zákoník, tak současný občanský zákoník, eventuálně i stavební zákon.
22. Pro nyní souzenou věc je podstatné, že ani žalobci, ani stavebník, žádné ze zmíněných postupů k řešení problému přestavku do vydání napadeného rozhodnutí nevyužili.
23. Správní orgány tak byly ve správním řízení povinny vycházet ze stavu, kdy *„stávající jednopodlažní přístavba"* je ve vlastnictví stavebníka a pozemek, na který tato stavba zasahuje svými 24 centimetry, je ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob a současně z existence tohoto přesahu. Správní orgány této své povinnosti dostály.
24. Pokud žalobci tvrdí, že *„jedině soud může rozhodnout o vlastnictví pozemku, resp. o odejmutí vlastnictví, a proto správní orgány měly upozornit účastníky v souvislosti s přestavkou, aby si své vlastnické poměry upravili u příslušného soudu odpovídající občanskoprávní žalobou na určení hranic pozemků"* či že *„spolu s dalšími osobami považují za své vlastnictví i tu část*

pozemku, která se nachází pod částí stavby na pozemku č. X.”, nijak tato tvrzení neprokazují nezákonnost správních rozhodnutí.

25. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, správní orgány vycházely z existence tvrzeného přesahu, i z toho, že je celý pozemek č. XA. ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob, tedy i ta jeho část, která se svými 24 cm nachází pod „stávající jednopodlažní přístavbou”, která je ve vlastnictví stavebníka. Žalobci tvrzený průběh hranice pozemků ani spoluvlastnictví celého pozemku č. XA. žalobci a dalšími osobami nebyly ve své podstatě správními orgány rozporovány. Nebyl tedy vůbec žádný důvod k tomu, aby správní orgány kohokoli kamkoli s čímkoli odkazovali.
26. Pokud jde o žalobci odkazovanou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které byl žalovaným učiněn závěr, že „se jedná o přestavek podle § 1087 odst. 1 občanského zákoníku a z důvodu neprokázání neexistence dobré víry, že pozemek pod přestavkem je tak ve vlastnictví stavebníka a žalobci proto nejsou účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu”, nelze ji vnímat izolovaně od další části odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené na jeho straně 11. Zde žalovaný výslovně uvedl, že se jednalo jen o jeho správní úvahu, nerozhodoval o vlastnictví pozemku a učinil ji k vypořádání otázky účastenství žalobců. Současně žalovaný uvedl: „V daném případě de facto může dojít k situaci, kdy dojde k odstranění stavby, nad částí pozemku, který tím pádem nebude moci být vnímán jako jsou čas přestávku. Nová stavba bude dle projektové dokumentace umístěna pouze na pozemku stavebníka. Tímto by tedy došlo k narovnání vlastnických vztahů k dané části pozemku.” Žalovaný tedy neučil žádný kategorický závěr o „pozbytí části vlastnictví pozemku” žalobci, neboť v opačném případě by nemohl hovořit o narovnání vlastnických vztahů po odstranění stavby, neboť toto by již na změně vlastnictví nic nezměnilo. Úvaha žalovaného tak byla zcela nadbytečná, neboť nebyla způsobilá cokoli změnit na pro rozhodnutí podstatném stavu, tedy že celý pozemek č. XA. je ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob, tedy i ta jeho část, která se svými 24 cm nachází pod „stávající jednopodlažní přístavbou”.
27. Naopak podstatným bylo, zda došlo či nedošlo ke zkrácení práv žalobců, jakožto účastníků společného územního a stavebního řízení.
28. Podle § 94k písm. d) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku.
29. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
30. Jak stanoví § 94n odst. 3 osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.
31. Namítat přímé dotčení vlastnického nebo jiného věcného práva je společné účastníkům podle § 94k písm. d) i e) stavebního zákona.
32. Z hlediska zkrácení či nezkrácení práv žalobců není podstatnou sama o sobě skutečnost, zda byli považováni za účastníky řízení podle § 94k písm. d) nebo podle § 94k písm. e) stavebního zákona. Podstatným bylo, že s nimi jako s účastníky společného územního a

stavebního řízení jednáno bylo, tedy že v řízení mohli plně realizovat svá procesní práva k ochraně svých věcných práv.

33. Soud se dále neztotožňuje s námitkou žalobců o tom, že „*bez jejich souhlasu s provedením odstranění stávající jednopodlažní přístavby, resp. její části nacházející se 24 cm na jejich pozemku*“, nebylo možné společné územní a stavební povolení vydat.
34. Je pravdou, že podle § 94s odst. 2 k žádosti o vydání společného povolení stavebník připojí souhlas k umístění a provedení stavebního záměru podle § 184a. Podle § 184a stavebního zákona, není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby.
35. Podle § 3 odst. 5 stavebního zákona, pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavební záměr, rozumí se tím podle okolností stavba, změna dokončené stavby, terénní úprava, zařízení nebo údržba. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu. Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona, pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavba, rozumí se tím podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby.
36. Soud má za to, že smyslem § 94s odst. 2 a § 184a stavebního zákona je znemožnit realizaci stavebního záměru nebo opatření, aniž by s ním vyslovil souhlas ten, kdo bude do budoucna jejich realizací omezen na svých věcných právech. Nikoli však výlučnému vlastníku stavby, zřízené na vlastním pozemku, která zasahuje jen malou částí na malou část cizího pozemku, v odstranění této stavby pro nesouhlas vlastníka tohoto cizího pozemku zamezit.
37. Tento závěr je výrazem zásady vymezené v § 1012 věta první občanského zákoníku, podle kterého má vlastník právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Tedy i stavbu zbourat, resp. ji odstranit. Z ničeho nelze dovodit, že by vlastník cizího pozemku, a to i v případě, kdy odstraňovaná stavba zasahuje malou částí na malou část jeho pozemku, měl právo vlastníku stavby v jeho dispozici s ní zabránit. Z toho důvodu by trvání na existenci souhlasu vlastníka tohoto cizího pozemku bylo v přímém rozporu se zněním § 1012 věta první občanského zákoníku.
38. Současně je nutné si uvědomit, že vlastník cizího pozemku, je v rozsahu, ve kterém je jeho pozemek zastavěn cizí stavbou, v zásadním směru omezen ve výkonu svého vlastnického práva. Odstraněním stavby se toto omezení odstraňuje a znovu se obnovuje možnost plného výkonu vlastnických práv. Tedy odstranění stavby v takovém případě nemůže objektivně jít k tíži vlastníka pozemku, neboť jím dochází k likvidaci problematického jevu, ke kterému by docházet nemělo a pokud k němu došlo, měl by být odstraněn. A dochází k němu dobrovolně, aniž by byl vlastník dotčeného pozemku nucen využívat soudní nebo správní ochrany. Žalobci tudíž objektivně skutečností, že dojde k odstranění „*stávající jednopodlažní přístavby*“, tedy k odstranění přesahu této stavby na pozemek v jejich spoluvlastnictví dojít nemůže.
39. Jak vyplývá z výroku i odůvodnění správních rozhodnutí, k odstranění stavby dojde z pozemku stavebníka, tudíž ani v tomto směru nelze bez dalšího předjímat dotčení věcných

práv žalobců ani v průběhu odstraňování předmětné stavby. Nově budovaná stavba současně již žádnou částí nebude přesahovat na pozemek ve spoluvlastnictví žalobců.

40. Dlužno doplnit, že i v případě, kdy by docházelo pouze k odstranění stavby, aniž by současně docházelo k nové výstavbě, bylo by nezbytné vycházet z § 129 odst. 10 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení účastníky řízení o nařízení odstranění stavby jsou povinný, osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, na kterých je odstraňovaná stavba umístěna nebo stavbám na nich, jakož i osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být odstraňováním stavby přímo dotčena. Osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, na kterých je odstraňovaná stavba umístěna nebo stavbám na nich, jsou i zde pouze účastníky řízení, nikoli osobami oprávněnými bez dalšího zabránit odstranění stavby, tedy osobami, jejichž souhlasu by k odstranění stavby bylo třeba.
41. Konečně pokud jde o výrok prvoinstančního rozhodnutí, je zde stanoveno, že nově budovaná stavba se bude nacházet výhradně na pozemku stavebníka. Prosté neuvedení pozemku č. XA., který je ve spoluvlastnictví žalobců, ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, není jakkoli způsobíle žalobce zkrátit na jejich věcných právech. Ostatně ani žalobci neuvedli, jak konkrétně by se tato tvrzená vada prvoinstančního rozhodnutí měla odrazit v přímém dotčení jejich věcných práv. Se žalobci přitom bylo po celou dobu správního řízení jednáno jako s účastníky správního řízení, tudíž jim nic nebránilo v tom, aby zcela konkrétním způsobem, při znalosti situace na místě samém a dokumentace stavby, uvedli, jak a čím konkrétně na svých věcných právech budou přímo dotčeni.

B.

42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze 13. 9. 2019, č.j. 1 As 329/2018 - 66, uvedl: „Pro věc klíčový pojem „pohoda bydlení“, který obsahovala v § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 dnes již zrušená vyhláška č. 137/1998 Sb., ve znění platném do 30. 12. 2006, byl nahrazen obsahově shodným pojmem „kvalita prostředí“ (srov. např. vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území).“ Stávající judikaturu vztahující se k pohodě bydlení je proto možné plně aplikovat i na pojem kvalita prostředí. V rámci tohoto neurčitého právního pojmu se posuzují i soukromoprávní námitky vztahující se k imisím (srov. § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve spojení s § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník či § 1013 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), což potvrzuje ustálená judikatura Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97 či rozsudek ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22Cdo 1150/99) a Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 4. 2008, č.j. 9 As 61/2007 – 52, č. 1602/2008 Sb. NSS). Pojem pohoda bydlení rámcově vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, č. 850/2006 Sb. NSS, tak, že „[p]ohodou bydlení nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.“ Na tuto judikaturu navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 - 104, který zdůraznil i subjektivní hledisko pohody bydlení (o kterém pojednával i rozsudek č. j. 2 As 44/2005 – 116), když shrnul, „že správní orgán při posuzování,

zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. “Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 61/2007 – 51, vymezil kritérium rozhodné pro posouzení, zda došlo, či nedošlo k zásahu do pohody bydlení. Dle výše citovaného rozsudku je rozhodným kritériem pro určení intenzity těchto účinků na okolí tzv. „přípustná míra“, kterou, jak vyplývá z judikatury zejména Nejvyššího soudu, je třeba rozumět míru přípustnou podle právních předpisů včetně ustanovení občanského zákoníku (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794 Soubor rozhodnutí NS, sv. 11). Dle rozsudku č. j. 9 As 61/2007 – 52 „[k]ritériem pro posouzení přípustné míry ve výše nastíněné oblasti je pak v souladu s dikcí občanského zákoníku a v jeho intencích, míra přiměřená poměrům“. Toto kritérium již na rozdíl od „přípustné míry“ dle OTP [vyhláška Federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj o obecných technických požadavcích na výstavbu č. 83/1976 Sb., pozn. soudu] nelze přímo opřít o žádnou technickou normu, jde tedy vlastně o neurčitý právní pojem, což v případě námitek vznesených ve stavebním řízení de facto znamená nutnost posuzování námitek tohoto typu vždy ad hoc, případ od případu v rámci správního uvážení stavebního úřadu. Dle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu totiž platí, že „překračují-li imise míru přiměřenou poměrům, překračují vždy zároveň i přípustnou míru.“

1.

43. Soud neshledal důvodnými námitky žalobců o „narušení kvality prostředí, pohody bydlení, subjektivních pocitů stísněnosti a zaslepení výhledu, zhoršení stavu světelných podmínek“ a že žalobci „budou namísto výhledu do prázdného prostoru mít doslova před okny svých místností jezdící výtah”.
44. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, prvoinstanční orgán se námitkami žalobců podrobně zabýval, přičemž na stranách 14 až 15 uvedl: „Pod pojem „kvalita prostředí“ tedy lze v souladu s výše uvedenou judikaturou podřadit mj. také požadavek na určitou míru zachování výhledu. Je tedy na stavebním úřadě, aby se v posuzovaném případě vypořádal s otázkou, zda plánovaná stavba zasáhne do kvality prostředí: a) přípustnou a dovolenou mírou (a stavbu bude možné povolit); nebo b) natolik závažně, že kvalita prostředí bude narušena nad míru přiměřenou místním poměrům (a žádost bude nutné zamítnout).“ Předně je nutné uvést, že neexistují žádné konkrétní normové hodnoty, které by stanovily, jaký výhled je dostatečný a jaký již nikoliv, neexistuje žádná měrná jednotka výhledu. V tomto případě se tedy nelze odkázat na konkrétní hodnotu uvedenou ve vyhlášce nebo ČSN normě, která musí být dodržena, ale musí dojít ke komplexnímu zhodnocení, zda při porovnání výhledu ve stávajícím a navrhovaném stavu dojde k takovému narušení výhledu, jež by vedl k závěru o závažném zásahu do kvality prostředí nad míru přiměřenou místním poměrům. Stavební úřad se předně zabýval místními poměry, jež ověřil též v rámci místního šetření a které byly podrobně zdokumentovány v pořízené fotodokumentaci, jež tvoří přílohu protokolu z místního šetření. V posuzovaném případě je přitom stavebnímu úřadu známo, že k přístavbě výřahu by mělo dojít ve dvorní části stávající zástavby bytových domů, jež vytváří nárožní ulici H. a T. Tyto domy přitom mají společnou zeď. Předmětná dvorní část je z půdorysného hlediska poměrně atypická (nepravidelný lichoběžník). Obecně lze přitom uvést, že již ve stávajícím stavu není výhled ze sousedního objektu č.p. XB. „ideální“ — výhled primárně směřuje na zastíněné severní zákoutí stávajícího dvora u objektů č.p. XB. a XC.. Při přímém pohledu v

blízkosti okna směřuje výhled z objektu č.p. XB. na severovýchodní a severozápadní fasádu objektu č.p. XC. (přímo do rohu těchto dvou stěn). Fasáda je přitom tvořena bílými trapézovými hliníkovými obklady, které jsou zjevně již staršího data a nemají příliš velkou architektonickou hodnotu. Stejně tak jsou zde povětšinou původní dřevěná okna. Při přímém (rovném) pohledu přitom není kromě fasády sousedního objektu nic jiného vidět. Při pohledu doleva je výhled obdobný — i v tomto případě je možné vidět pouze fasádu sousedního objektu č.p. XC. z nevzhledných hliníkových plechů (ze závazného stanoviska památkové péče přitom vyplývá, že „Fasáda v této části kvůli plechovému obkladu nevykazuje žádné památkové hodnoty.“). Při pohledu doprava lze částečně vidět fasádu objektu č.p. XC., poté v dáli částečně objekt č.p. XD. na pozemku p.č. st. XE. (pohled na fasádu a střechu) a poté fasádu objektu č.p. XB., ze kterého je výhled skutečně. „Dálkový“ pohled na objekt č.p. XD. je přitom minimální (odhadem tvoří méně jak jednu čtvrtinu výhledu). Výhled z oken objektu č.p. XB. přitom nezajišťuje ani „krásný pohled“ např. na park, les či jiné zelené plochy, stejně tak ani na architektonicky a památkově zajímavé objekty nebo ucelenou část města. Výhled směřuje v drtivé většině na fasády domů č.p. XB. a XC. v jejich blízkosti. V rámci místního šetření bylo také zkoumáno, v jakých místech bude umístěna výtahová šachta a jaký bude výhled v případě umístění výtahové šachty. Při přímém pohledu z okna by přitom hrana šachty neměla být prakticky viditelná. Na šachtu bude proto výhled zejména v situaci, kdy dojde k úmyslnému pohledu či vyklonění doleva, směrem na výtah. Nelze také oblédnout od skutečnosti, že plánovaná přístavba navazuje na stávající nevzhlednou fasádu objektu č.p. XC., a tedy se dá hovořit o tom, že naopak dojde ke zlepšení místních poměrů. Protože i kdyby stavební záměr nebyl realizován, výhled vlastníků bytových jednotek z objektu č.p. XB. je omezen právě stávajícím výhledem na fasádu objektu č.p. XC. — buď se tedy vlastníci budou dívat na stávající nevzhlednou fasádu, nebo na prosklenou výtahovou šachtu (pokud by mělo dojít k významnému pohledovému uplatnění, což v posuzovaném případě nenastane). Stavební úřad proto dospěl k závěru, že výtahová šachta se nebude při pohledu z oken v sousedním objektu č.p. XB. téměř uplatňovat (jak bylo ověřeno na místním šetření), a tedy nemůže mít negativní vliv na kvalitu prostředí. K výhledu na výtahovou šachtu by došlo v případě, že by došlo k úmyslnému natočení pohledu právě na výtahovou šachtu, čemuž stavební úřad nemůže poskytnout ochranu. Míra narušení výhledu proto bude zcela minimální. Stavební úřad v takovém případě nemohl dospět k závěru, že by plánovaná přístavba výtahu zasáhla do kvality prostředí (resp. její složky — výhledu) natolik závažně, že kvalita prostředí bude narušena nad míru přiměřenou místním poměrům (a žádost bude nutné zamítnout), a tudíž námitce týkající se zhoršení výhledu nemohl vyhovět.”

45. Na stranách 22 až 23 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán uvedl: „Co se týče zhoršení světelných poměrů, stavební úřad uvádí, že na základě výzvy stavebního úřadu stavebník předložil „Posudek denního osvětlení obytných místností“, který zpracoval A. T., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, autorizace ČKAIT 0008970. Obecně přitom platí, že obytné místnosti musí mít zajištěno denní osvětlení v souladu s normovými hodnotami (§ 11 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů). Podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. platí, že: „Zastínění stávajících pobytových místností novými stavbami nebo jejich novými částmi se posuzuje podle činitele denní osvětlenosti roviny zasklení oken. Zastínění stávajících vnitřních prostorů se považuje za vyhovující, jsou-li dodrženy normové hodnoty. Zastínění nově navrhovaných obytných místností se posuzuje podle činitele denní osvětlenosti na srovnávací rovině uvnitř těchto místností v souladu s normovými hodnotami. Zastínění stávajících i nových bytů se kromě výše uvedeného posuzuje podle oslunění v souladu s normovými hodnotami.“ Uvedené ustanovení tedy odkazuje na normovou hodnotu, která je v § 3 písm. k) vyhlášky č. 268/2009 Sb.

definována jako „konkrétní technický požadavek, zejména limitní hodnota, návrhová metoda, národně stanovené parametry, technické vlastnosti stavebních konstrukcí a technických zařízení, obsažený v příslušné české technické normě, jehož dodržení se považuje za splnění požadavků konkrétního ustanovení této vyhlášky.“ Uvedené normové hodnoty přitom vyplývají z ČSN 73 0580 a ČSN 73 4301. Stavební úřad ověřil, že zpracovaný posudek denního osvětlení je zpracován v souladu s těmito ČSN normami. Závěr tohoto posudku je přitom následující: - stávající stav – všechna čtyři patra – nevyhovuje požadovaným hodnotám průměrného činitele denní osvětlenosti vnitřních kontrolních bodů D_m (dle čl. 3.2.1 ČSN 73 0580-2 je vyžadována minimální hodnota $D_m = 2,0 \%$, uvedené prostory přitom ve stávajícím stavu dosahují hodnot $0,8 - 1,0 \%$ - viz kap. 4.1 posudku); - stávající stav – první tři patra – nevyhovuje požadovaným hodnotám činitele denní osvětlenosti kontrolních bodů na svislé rovině zasklení D_w (dle tabulky B.1 ČSN 73 0580-1 je vyžadována minimální hodnota $D_w = 29 \%$, uvedené prostory přitom ve stávajícím stavu dosahují hodnot 1. NP $19,8 \%$, 2. NP $25,5 \%$, 3. NP $28,0 \%$ a 4. NP $33,1 \%$ - pouze poslední patro splňuje minimální normové hodnoty – viz kap. 4.2 posudku); a - v novém stavu se posuzované hodnoty (jak hodnota D_m , tak i hodnota D_w) nezmění (tj. nedojde ke zhoršení stávajícího stavu). Uvedené hodnoty přitom byly spočítány v odborném programu (zde je uveden program WDLS 5.0 – Výpočetní program pro posouzení denního osvětlení), tudíž je minimalizováno riziko nesprávného výpočtu. Uvedený posudek je také doložen příslušnými protokoly o provedeném výpočtu. Předložený posudek proto dochází správně k závěru, že pokud posuzované místnosti již ve stávajícím stavu nevyhovují normovým hodnotám a zároveň přístavbou nedojde ke zhoršení těchto hodnot, pak realizace výtahu vyhoví požadavkům z hlediska denního osvětlení posuzovaných místností. S tímto závěrem se stavební úřad ztotožňuje a považuje jej za správný. Tento závěr také vyplývá z judikatury správních soudů, kde lze zmínit např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, čj. 10 A 138/2010-101: „Při posuzování vlivů stavby na stavby okolní platí zásada, že obytné místnosti, které normovým hodnotám vyhovují před realizací, musí těmto hodnotám vyhovovat i po realizaci stavby a obytné místnosti, které již před realizací normám nevyhovují, se po realizaci navrhované stavby tento stav zhorší. Norma nedává v případě prohloubení současného nevyhovujícího stavu prostor pro posouzení, zda lze toto s horšením označit za přiměřené, nebo nikoli; zakazuje s horšením jakékoli“. Dále uvedený závěr potvrdil též odvolací orgán v rámci rozhodnutí odvolacího orgánu z roku 2021 kdy uvedl následující: „Odvolací správní orgán k tomu uvádí, že z výše uvedeného je zcela patrné, že současný stav osvětlení 1. až 3. nadzemního podlaží domu čp. 234/102 již v současné době nevyhovuje, ale zamýšlenou stavbou nedojde ke zrušení stávajícího stavu, a proto je záměr z hlediska osvětlení možný. Pokud stávající stav označíme za přípustnou míru přiměřenou předmětem území, pak realizací záměru nedojde k zásahu na tuto míru přiměřenou.“ Účastníci řízení přitom nepředložili žádný odborný podklad, který by výše uvedené závěry zpochybnil či dokonce vyvrátil (např. oponentní posudek denního osvětlení), pouze uvádí toliko obecné tvrzení, že se změní a naprosto zhorší světelné a výhledové poměry. Stavební úřad přitom disponuje odborným podkladem zpracovaným oprávněnou osobou, který prokazuje splnění normových hodnot resp. nezhoršení stávajícího nevyhovujícího stavu. V takovém případě nemohl stavební úřad této námitce vyhovět, neboť objektivně nedojde ke zhoršení osvětlení obytných kuchyní. Stavební úřad v této otázce také poznamenává, že z předloženého posudku jednoznačně vyplývá, že sousední kuchyně v objektu č.p. XB. již ve stávajícím stavu nesplňují normové hodnoty vyžadované pro obytné místnosti. Obytná místnost je přitom definována v § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb., a to následujícím způsobem: „obytnou místností [se rozumí] část bytu, která splňuje požadavky předepsané touto vyhláškou, je určena k trvalému bydlení a má nejmenší podlahovou plochu 8 m^2 . Kuchyň, která má plochu nejméně 12 m^2 a má zajištěno přímé denní osvětlení, přímé větrání a vytápění s možností

regulace tepla, je obytnou místností. ...” Aby tedy mohla být určitá místnost v bytě hodnocena jako obytná, musí splňovat požadavky dle vyhlášky č. 268/2009 Sb. Jedním z těchto požadavků je též požadavek na dostatečné denní osvětlení, k tomu srov. § 11 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. („Obytné místnosti musí mít zajištěno denní osvětlení v souladu s normovými hodnotami.“). Pokud tedy stávající místnosti nemají zajištěno denní osvětlení v souladu s normovými hodnotami (jak vyplývá z předloženého posudku), je stavební úřad toho názoru, že se v takovém případě nedá hovořit o obytné místnosti – stávající kuchyně proto nelze právně kvalifikovat jako obytné místnosti. To nic nemění na tom, že by taková místnost nemohla i nadále fungovat jako kuchyně, to samozřejmě může, ale její povaha bude „nikoliv obytná místnost“ (ostatně, samo ustanovení § 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb. počítá s tím, že kuchyně může být obytná – a contrario tedy také být nemusí). Důsledek závěrů o tom, že posuzované kuchyně nelze hodnotit jako obytné místnosti, je v tomto případě takový, že „nikoliv obytné místnosti“ nemohou požívat takové právní ochrany jako obytné místnosti. To však nemá pro posuzovaný případ nijak zásadní vliv, neboť bylo prokázáno, že nedojde ke zhoršení stávajícího stavu (a tedy úvaha, zda jsou kuchyně obytné místnosti či nikoliv, nemá pro samotné řešení této námitky nijak zásadní vliv). K otázce zhoršení výhledových poměrů se stavební úřad vyjadřoval výše (viz vypořádání prvního okruhu námitek manželů Č.), a tudíž stavební úřad odkazuje na výše uvedené závěry. Stavební úřad proto uvádí, že námitce ohledně zhoršení výhledových poměrů nemohl vyhovět. Co se týče otázky svícení výtahové konstrukce v noci, v rámci místního šetření bylo uvedeno, že se navrhuje dvojí svícení - uvnitř kabiny, přičemž kabina bude neprůhledná - toto svícení nebude mít na sousedy vliv. Dále osvětlení šachty, již je určeno pouze pro servisní zásahy – při normálním užívání nebude svítit. Toto osvětlení šachty přitom bude umístěno nad dveřmi v jednotlivých patrech, intenzita 1x (poměrně nízká hodnota). Uvedené technické řešení považuje stavební úřad za ideální, neboť jsou minimalizovány zásahy do práv sousedů (osvětlení bude výjimečně při servisním zásahu v noci, a to minimální intenzitou). Stavební úřad proto uvádí, že námitka ohledně osvětlení výtahu v noci byla vyřešena v rámci místního šetření. Co se týče opláštění Cetris deskami, stavební úřad uvádí, že úroveň Cetris desek bude do výšky 3 metrů od upraveného terénu, cca 0,7 metru nad parapetem v 1. NP. Již ve stávajícím stavu přitom výhled z 1. NP směřuje zejména na fasádu stávající jednopodlažní přístavby (nahozené standardní fasádní omítkou v šedé barvě) a na plechovou střešní krytinu této přístavby (v černé barvě), včetně VZT zakončení. Za touto přístavbou je výhled zajištěn na stávající fasádu objektu č.p. XC. (bílá plechová obklady). Cetris desky přitom budou zasahovat do výše cca 50 cm nad stávající střechu jednopodlažní přístavby objektu č.p. XC. Nelze proto dospět k závěru, že by vlastník bytové jednotky v 1. NP byl „nucen zírat do zdi“, kdy tato neprůhledná část výtahové šachty bude pouze o cca 0,5 m výš, než je stávající plocha střechy jednopodlažní přístavby. To ve svém důsledku vede k závěru, že nedojde ke zhoršení (výhledu) nad míru přiměřenou místním poměrům. Dle návrhu budou Cetris desky natřeny bílou reflexní barvou, čímž je zajištěna maximalizace osvětlení obytné kuchyně v 1. NP. Stavební úřad tento krok stavebníka kvituje, kdy je zjevné, že je snahou stavebníka minimalizovat negativní dopady stavby na vlastnický sousedních bytových jednotek. Stavební úřad proto uvádí, že námitce ohledně opláštění výtahové šachty Cetris deskami nemohl vyhovět.”

46. Z provedených citací odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že se prvoinstanční orgán pečlivě zabýval námitkami žalobců, aby na základě skutkových okolností na místě samém ověřil, zda stavebním záměrem může či nemůže dojít k přímému dotčení práv žalobců. Prvoinstanční orgán se přitom opřel zejména o ohledání na místě samém, při kterém byla pořízena podrobná fotodokumentace, o posudek denního osvětlení obytných místností a dokumentaci stavby. Na základě těchto skutečností dospěl

k závěru o tom, že kvalita prostředí nebude narušena nad míru přiměřenou místním poměrům.

47. Při soudních jednání soud provedl důkaz listinami prokazujícími situaci na místě samém, fotografiemi, které byly součástí spisovného materiálu, včetně fotografií přípojných k protokolu o ohledání na místě samém, i posudkem denního osvětlení obytných místností. Přitom zjistil, že správní orgány vycházely ze správně a průkazně zjištěného skutkového stavu, který skýtá dostatečnou oporu pro jejich závěry.
48. Z provedeného dokazování vyplývá, že při pohledu z jednotlivých „obytných kuchyní“ se stávající výhled ve své podstatě nezmění, což vyplývá z trojích z fotografií z místností postupně se přibližujících k oknu) a nedojde ani ke zhoršení světelných podmínek, což vyplývá i z posudku denního osvětlení obytných místností, jehož obsah ani závěry žalobci žalobci nijak konkrétně nezpochybňovali.
49. Nelze se proto ztotožnit s námitkami žalobců o „*narušení kvality prostředí, pohody bydlení, subjektivních pocitech stísněnosti a zaslepení výhledu, zhoršení stavu světelných podmínek*“, neboť tyto výtky nemají podklad v objektivní situaci na místě samém. To samé platí pro námitku, žalobci „*budou namísto výhledu do prázdného prostoru mít doslova před okny svých místností jezdící výtah*“, neboť s ohledem na umístění oken žalobců a stavebního záměru k ničemu takovému dojít nemůže.
50. Je tedy nezbytné konstatovat, že žalobci nebylo prokázáno, že by jimi tvrzeným způsobem mělo dojít k přímému zkrácení jejich práv nad míru přiměřenou poměrům.
51. Nedůvodnými soud shledal také námitky žalobců v souvislosti s nerespektováním existence „obytných kuchyní“, když podle nich mělo dojít k nepřípustné zpětné aplikaci současných technických norem, že správní orgány měly zjišťovat doklady o charakteru jednotlivých místností, popř. že žalobci nebyli vyzváni k prokázání „obytnosti místnosti“.
52. Již z obsahu prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgány nepovažovaly za nijak podstatné, zda se v případě „obytných kuchyní“ jedná či nejedná o „obytné místnosti“. V prvoinstančním rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že tato otázka „*nemá pro posuzovaný případ nijak zásadní vliv, neboť bylo prokázáno, že nedojde ke zhoršení stávajícího stavu (a tedy úvaha, zda jsou kuchyně obytné místnosti či nikoliv, nemá pro samotné řešení této námitky nijak zásadní vliv)*.“
53. Pro posouzení věci bylo podstatné, zda může či nemůže dojít k přímému zkrácení práv žalobců nad míru přiměřenou poměrům. Tato skutečnost byla na místě samém posuzována bez ohledu na to, zda se jedná či nejedná o „obytné kuchyně“. Žalobci tudíž jím tvrzeným způsobem nemohli být nijak zkráceni na svých právech, když rozhodnutí správních orgánů není opřeno o závěr, že se nejedná o „obytné kuchyně“, nýbrž o závěr, že k dotčení práv nedojde, ať se jedná nebo nejedná o „obytné místnosti“.
54. Ke zcela obecné námitce žalobců, že „*již po dobu výstavby budou trpět odstraňováním a stavební činností v těsné blízkosti oken*“, je nutné uvést, že je zcela přirozené, že vlastní stavební činností dochází k dočasnému ovlivnění okolí stavby. K tomu však, aby tato skutečnost měla vliv na možnost přímého dotčení práv žalobců, bylo by třeba, aby žalobci konkrétním způsobem tvrdili skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že se tak stane v míře nepřiměřené poměrům. V opačné případě by totiž nemohlo nikdy a nikde dojít k jakékoli výstavbě, neboť každá výstavba vede k dočasnému ovlivnění okolí stavby. Nad rámec tohoto závěru je vhodné konstatovat, že prvoinstanční orgán na straně 18 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že z projektové dokumentace stavby vyplývá, že stavba

bude kompletně provedena z pozemku stavebníka, ubourání stávající jednopodlažní přístavby bude provedeno ručně a zevnitř objektu, výkopové práce pro zhotovení základu pro výtahovou šachtu budou provedeny taktéž ručně, není tedy nutný příjezd těžké techniky, například bagru, stavební suť a jiný odpad bude likvidován prostřednictvím kontejnerů umístěných na ulici H., v rámci které bude zřízen zábor veřejného prostranství, samotné přemístění odpadu bude probíhat skrze chodbu objektu č.p. XC., stavebník nevyužil postupu podle § 141 stavebního zákona. Žalobcům tudíž nic nebránilo v tom, aby své námitky formulovali konkrétně alespoň v konfrontaci s těmito konkrétními závěry správních orgánů.

2.

55. Pokud jde o otázku „*hlukové zátěže a vibrací*“, k této žalobci v žalobě pouze obecně uvedli, že budou po výstavbě „*trpět provozem výtahu*“, k odvolací námitce možných vibrací žalovaný pouze citoval prohlášení projektanta, že k vibracím nedojde, více se odmítl touto námitkou zabývat, ochranu před hlukem a vibracemi zkoumá úřad z úřední povinnosti, správním orgánům postačuje prohlášení projektanta, aniž by třeba byl jen naznačen výpočet či posouzení stavby podle uvedených předpisů, tedy jestliže projektant uvádí, že k dopadu na okolí nedojde, tím je tato skutečnost prokázána.
56. Ani tyto námitky soud neshledal důvodnými.
57. Podle § 94m odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení nejméně 15 dnů před ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. V případech záměrů umisťovaných v území, ve kterém nebyl vydán územní plán, nařídí stavební úřad veřejné ústní jednání vždy.
58. Podle § 94n odst. 3 věta první stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.
59. Podle § 94n odst. 4 věta první stavebního zákona námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti.
60. Účelem účastenství je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným územním a stavebním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání společného územního a stavebního povolení a tím odvrátit negativní přímé dopady stavby do svých práv.
61. Pokud se účastníku řízení v průběhu společného územního a stavebního řízení nepodaří prokázat, že společným územním a stavebním rozhodnutím dojde k přímému dotčení práv účastníka řízení, nemůže vydání společného územního nebo stavebního povolení zabránit.

62. Mezi základní podmínky úspěšnosti námitek ve společném územním a stavebním řízení tedy patří „*včasnost námitek*“ a „*prokázání přímého dotčení věcných práv*“.

a)

63. Jde-li o otázku hlukové zátěže, touto se k námitce žalobců zabýval prvoinstanční orgán podrobně na stranách 15 až 17 prvoinstančního rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu projektové dokumentace, ve které je uvedeno, že „*hluk z provozu výtahu nepřesáhne hodnoty stanovené příslušnými limity (které vyplývají z nařízení vlády č. 272/2011 Sb. a ČSN 27 4210)*“ a souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice s podmínkou provedení zkušebního provozu a hlukového měření, jehož správnost byla potvrzena Ministerstvem zdravotnictví. Prvoinstanční orgán konstatoval: „*Stavební úřad proto uplatněné námitce ohledně zvýšení hluchnosti částečně vyhověl tím, že stanovil jako podmínku tohoto rozhodnutí provedení zkušebního provozu, v rámci kterého bude ověřeno doložení hlukových limitů*“.
64. Podle § 124 odst. 1 stavebního zákona zkušebním provozem stavby se ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Zkušební provoz stavební úřad povolí na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu nebo v jiném odůvodněném případě. V rozhodnutí uvede zejména dobu trvání zkušebního provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popřípadě podmínky pro plynulý přechod zkušebního provozu do užívání stavby. Vyhodnocení výsledků zkušebního provozu stavebník připojí k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Zkušební provoz lze povolit jen na základě souhlasného závazného stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčeného orgánu. Stavební úřad může též v případě nutnosti pro provedení zkušebního provozu uloženého podle § 115 odst. 2 stanovit novým rozhodnutím další podmínky. Za doby trvání zkušebního provozu lze bez předchozího řízení vydat nové rozhodnutí o prodloužení doby trvání zkušebního provozu.
65. Správní orgány se tedy námitkami žalobců podrobně zabývaly. Žalobcům tudíž nic nebránilo v tom, aby jejich závěry konkrétními námitkami zpochybnili, resp. při znalosti místních poměrů a projektové dokumentace tvrdili, jakým konkrétním způsobem budou jejich práva dotčena. Vzhledem k tomu, že tak žalobci neučinili, nelze dospět k závěru o prokázání přímého dotčení jejich práv, tedy k závěru o nezákonnosti správních rozhodnutí. O to méně za situace, kdy byla v souladu se závazným stanoviskem dotčených orgánů státní správa stanovena podmínka zkušebního provozu, teprve při kterém bude před vydáním kolaudačního rozhodnutí ověřeno splnění deklarovaných hlukových limitů.
66. Dlužno doplnit, že na základě společného územního a stavebního povolení je stavebník oprávněn realizovat stavbu zásadně v souladu s projektovou dokumentací. To bylo potvrzeno i podmínkou 1. bodu III. výroku prvoinstančního rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že „*stavba bude provedena podle ověřené projektové dokumentace...*“. Projektová dokumentace tak nemá povahu jakéhosi žalobci naznačeného „*názoru projektanta*“, nýbrž je přímým závazkem stavebníka. Je-li v ní tedy deklarováno nepřekročení hlukových limitů, nemůže k jejich překročení dojít. Správní orgány tudíž při rozhodování z projektové dokumentace mohly ba musely vycházet.

b)

67. Jde-li o otázku vibrací, žalobci námitku vibrací se týkající včas nevznesli. Vznesli ji teprve v odvolání, tedy opožděně. Správní orgány tak nebyly povinny se jí zabývat a z pohledu

tohoto nezabývání se včas nevznesenou námitkou nemohou být správní rozhodnutí považovaná za nezákonná.

68. Žalovaný k odvolací námitce na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Dále odvolatelé namítají, že se stavební úřad zabýval námitkou hluku, ale již se nezabýval možností vzniku vibrací. K tomuto odvolací správní orgán uvádí, že námitka možnosti vzniku vibrací nebyla v průběhu řízení účastníky uplatněna, a proto se jí stavební úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval. V napadeném rozhodnutí je v podmínce pro provedení stavby č. 1 uvedeno, že stavba bude provedena podle ověřené projektové dokumentace, kterou vypracovala Inženýrská kancelář Karel Týbl, IČO: 711 14 238, se sídlem Zelenohorská 503/23, Praha 8 - Bohnice, 181 00 a ověřil jako zodpovědný projektant A. T., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, ČKAIT 0008970, z 04/2019, případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. V technické zprávě této projektové dokumentace v části 4.3 Akustika - hluk a vibrace je uvedeno: Technologie výťahu bude osazena tak, aby byl omezen přenos vibrací z provozu výťahu do stavebních konstrukcí. Z tohoto vyplývá, že k přenosům vibrací z provozu výťahu docházet nebude. Vzhledem k tomu, že pro stavbu je stanoven zkušební provoz, je možné případný nepředpokládaný přenos vibrací řešit technickými opatřeními ještě před provedením kolaudace předmětné stavby. Odvolací správní orgán považuje tuto námitku za nedůvodnou.”
69. Krom toho, že žalovaný dospěl ke správnému závěru o opožděnosti námitky žalobců, konstatoval obsah projektové komunikace, ve které je uveden závazek stavebníka omezit přenos vibrací do stavebních konstrukcí. Stavebník tak vydáním společného územního a stavebního povolení nezískal právo ohrožovat žalobce v míře nad míru přiměřenou poměrům. Současně platí, že projektová dokumentace nemá povahu jakéhosi žalobci naznačeného „návoru projektanta“, nýbrž je přímým závazkem stavebníka. Dlužno doplnit, že námitka žalobců byla zcela obecná. Žalobci při znalosti místních poměrů a projektové dokumentace netvrdili, jakým konkrétním způsobem budou jejich práva dotčena. Vzhledem k tomu, že tak žalobci neučinili, nelze dospět k závěru o prokázání přímého dotčení jejich práv, tedy k závěru o nezákonnosti správních rozhodnutí.

C.

70. Soud neshledal důvodnými ani zbylé námitky žalobců.
71. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by správní rozhodnutí byla nezákonná, nemohlo dojít k porušení žádného ze žalobci zmíněných zákonných ustanovení. Žalovaný současně nemohl pochybit, když při nedůvodnosti odvolání odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
72. Pokud jde o námitky týkající se délky trvání správního řízení, tak je třeba uvést, že délka správního řízení nemá žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí.
73. V soudním řízení jedná každý žalobce sám za sebe, nikoli za kohokoli jiného, soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí z pohledu žalobních námitek. Procesní postup jednotlivých spoluvlastníků není způsobilý cokoli změnit na shora uvedených závěrech soudu. V obecné rovině lze pouze uvést, že nedůvodnost žaloby se analogicky projevu v právech osob zúčastněných řízení, úspěch žalovaného v úspěchu stavebníka.
74. Konečně správní rozhodnutí nebyla nepřezkoumatelná, neboť jejich obsah umožnil soudu věcně vypořádat námitky žalobců.

VII.

Rozhodnutí soudu

75. Soud neshledal žádný z žalobci uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

76. Soud neprovedl žádný další z žalobci a osobami zúčastněnými na řízení navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

77. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
78. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. září 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu